

ÖPPNA STUDIETRÄFFAR MED VIRVELVINDEN PÅ INDIA DÄCK

2/12

Alla träffar är fristående och öppna för alla intresserade av en revolutionär praktik. Häften finns gratis att hämta en vecka före på India Däck.

Vi ses kl 18.00 onsdagar på India

2009

Intresserad av Virvelvinden? vvv@virvelvinden.net

”Klasskrig i Barcelona” ur *Vägrandets dynamik* av Gilles Dauvé

Den sextonde september 1973 anhåller polisen två spanska revolutionärer efter ett bankrån nära den franska gränsen. En arresteringsvåg följer i Barcelona. Den tjugofjärde september dödas en medlem av guardia civil under ett av polisens arresteringsförsök. Mannen som anklagas för mordet blir allvarligt sårad av polisen. Den spanska polisen och pressen vill få människor att tro att det var ett gäng kriminella som låg bakom bankrån och som nu blivit arresterade. Det är åtminstone tolv personer som anklagas för olika brott, tre av dem hotas med dödsstraff.

I verkligheten var bankrånen en del av en serie väpnade aktioner som startade för några år sedan av olika amorfa autonoma grupper i området kring Barcelona. Målet var att samla in pengar som skulle stödja den revolutionära arbetarrörelsens verksamhet. Hur som helst var många av aktionerna undertecknade av »självständiga kampgrupper» för att på så sätt visa handlingarnas gemensamma karaktär, trots att det egentligen inte handlade om någon strukturerad organisation som utförde dessa aktioner. Aktionerna hade aldrig ett politiskt syfte, alltså politik i betydelsen av en verksamhet som är inriktad mot andra. Inte heller siktade aktionerna på att skapa koordinering mellan olika grupper eller en ny organisation. Aktionerna var inte delar i ett försök

att formera en makt som skulle försöka få en position i samhället. Bankrånen förvandlade inte bankrånarna till skådespelets hämnare, de handlade inte om att försöka erövra människors nyfikenhet, utan deras syften var helt enkelt att ge materiella medel till aktiviteter i ett land där en stor mängd pengar är nödvändiga. Exempelvis gör radikala grupper illegalitet publiceringen och spridningen av texter svår och kostsam. Alla som kritiserar dem för detta är mindre utvecklade än Proudhon som visste att egendom = stöld. Självlärt förintar inte egendom av stöld. Men stölden är ett medel – begränsat men ibland användbart – för organisering av kampen mot en värld baserad på egendom och ägande. Det är helt och hållet meningslöst att vara »för» eller »mot» metoder vars användning beror på omständigheter som vi inte kan kontrollera och till slut också på sociala förhållanden. Sådan här verksamhet måste analyseras utifrån dess tid och plats. Det är inte en slump att ryska revolutionärer i början av seklet använde sig av liknande metoder i ett samhälle som präglades av brutal repression. Ryssland var en stat som likt dagens Spanien inte tvekade att slå ner obehövade arbetare med våld.

Den materialistiska synen på våld utesluter alla principiella ståndpunkter vare sig dessa är mot el-

ler för olika metoder. Den vänder inte bara på det borgerliga samhällets ståndpunkter och påstår att de är absoluta goda och tar inte heller avstånd från dem som någon form av absolut ondska.

Revolutionären stjälar inte för att ge till de fattiga som de franska maoister gjorde för en tid sedan när de delade ut kaviar till immigranter. Revolutionären stjälar för att tillfredställa ett av revolutionens sociala behov. Genom att förklara en sådan handling får den självfallet en helt ny dimension. Detta gjorde de spanska kamraterna upprepade gånger genom att för dem som var närvarande under bankrånet förklara motiven bakom det. Detta visar existensen av en annan social rörelse, av en dynamik inom samhället och att påvisa detta är subversivt. Men det här är en konsekvens, helt enkelt en bieffekt. De som använder sig av beväpnad kamp med målet att vinna över folkets hjärtan till sin sida misslyckas antingen helt eller blir själva en ny makt, i första fallet kan vi ta de palestinska kommandogrupperna som exempel, i andra fallet irländska IRA.

I själva verket är det kapitalet som av naturen rånar och berövar människor på deras levnadsförhållanden, på alla nivåer. Kapitalet förnekar människor, och till och med ting som den förgiftade naturen, deras väsen för att kunna integrera dem och förvandla dem till saker och monster – eftersom de varken är sig själva eller de som planerar kapitalet – och allt de känner till är ett splittrat liv och samhälle. Det är därför helt naturligt att de som reser sig mot kapitalet engagerar sig i olika former av exproprieringar: materiella, psykologiska, teoretiska men också ekonomiska eller finansiella. Så länge kapitalet existerar kommer pengar att vara all social verksamhets privilegierade mellanled. Så länge som fienden inte har besegrats kommer den att tvinga på allt och alla sitt mellanled och detta inkluderar den revolutionära verksamheten. Därför är i vissa fall radikala människor tvungna att med våldsamma metoder lägga beslag på värdesummor, även om deras syfte, deras logik och själva väsen, riktar sig mot alla former av värde. Det här kommer bara att uppröra de som inte behöver utföra sådana aktioner, antingen för att de inte är aktiva eller för att de har en byråkratisk mekanism (statskapitalistiska organisationer) bakom sig, eller som i extremfallet, att de till och med har stöd av en hel stat (ungefär som det spanska kommunistpartiet som får finansiell hjälp av Ryssland).

Parallellt med sina väpnade aktioner utvecklade den revolutionära arbetarrörelsen i Barcelona ett nätverk av kontakter, speciellt med de proletära biblioteken och med dem som var mest aktivt engagerade i den självständiga arbetarkampen. Vi behöver kanske

påminna om att efter proletariatets dubbla nederlag, genom fascismen och antifascismens koordinerade attacker, så började den spanska proletära rörelsen att vakna till liv i början av 60-talet. Denna uppgång i klasskampen visade sig tydligt mellan 1962–65 då arbetarkommittéer skapades som ett direkt resultat av de spontana strejker som började i gruvorna i Asturien. Mellan 1966–68 infiltrerade de olika traditionella vänsterpartierna och organisationerna arbetarkommittéerna, kommunistpartiet infiltrerade faktiskt det statliga facket CNS, tog kontroll över deras ledarskap och förvandlade dem till reformistiska strukturer. Mellan 1968–70 splittrades arbetarkommittéerna i en serie av ideologiska kamper som en effekt av uppsvinget för klasskampen i Frankrike och Italien. I allmänhet utvecklades de mot extremvänstern. Efter 1970–73 så skedde det en ökning i den form av arbetarkamp som vägrade all byråkratisk eller hierarkisk kontroll. Arbetare brände upp politiska flygblad, de kastade ut politiska medlemmar från arbetarnas möten etc. Det är exakt detta fenomen som staten försöker attackera, genom att jämföra dem som är anklagade för bankrånen med dem i fängelserna, som de på samma gång försöker förintä och baktala (ett mål främjar ett annat). Staten försöker krossa ett av uttrycken för det spanska proletariatets självständiga kamp.

Dessa grupper och arbetarciklar som öppet var motståndare till alla former av reformism och demokratisk antifascism hade det proletära programmet som gemensamt mål, det vill säga avskaffande av lönearbetet och varuutbytet. Det är karaktäristiskt att de översatte och distribuerade en rad franska kommunistiska texter som exempelvis J. Barrots studie av den ryska revolutionen, introduktionen till boken *La Bande a Baader*, en artikel ur tidsskriften *Negation* och *Berious* text om Irland. Dessutom visade de ett stort intresse för att läsa Pannekoek och Bordiga men utan att teoretiskt följa någon av dem.

I och med dessa aktioners utveckling valde vissa element som hade varit inblandade i bankrånen att avsluta sådana aktiviteter. Bankrånen hade visat sig vara effektiva i början av rörelsen (vi kan inte säga om deras inflytande var stort), men i nästa fas blev de alltmer meningslösa och farliga. Vi väljer att idag bortse från varför de kamrater som blev arresterade den 16 september organiserade ett nytt rån; vi tänker alltså inte bilda oss en uppfattning om detta förrän vi fått mer information om det. Det är dock helt säkert att staten med hjälp av denna händelse kommer att smutskasta all radikal verksamhet genom att presentera de beväpnade aktiviteterna som gangstermetoder, men kanske främst genom att jämföra de

grupper i den radikala arbetarrörelsen som inte hade med dem att göra med dem som faktiskt är skyldiga. Vi måste göra allt vi kan för att visa sanningen i båda fallen utan att blanda ihop dem.

Revolutionärt våld är inte bara ett medel som används för att andra medel visade sig vara ineffektiva. Inte heller är det ett försvar mot en attack, som om man alltid måste försvara en våldsamt handling för att man hamnar i försvarsposition. Teorierna om det defensiva våldet spelar helt enkelt motståndarens spel. Dessutom är det inte ett mål i sig självt och rättfärdigas inte av sig själv. Det används (som fysiskt våld, psykologiskt våld o.s.v.) för att uppnå ett syfte. I detta avseende är våld en del av alla samhällen, inklusive det kommunistiska där konflikter kommer att finnas eftersom alla relationer innebär konflikter. Varken harmoni eller anarki existerar i en absolut och statisk situation, det ena bestämmer det andra. I det kommunistiska samhället kommer individer och grupper, som kommer att ha möjlighet att förändra sina liv hela tiden, att möta konflikter och bli tvingade att ta itu med dem utan att skada sig själva eller andra. Själva innehållet i begreppet »våld» blir därför så nytt att denna term här endast används av tekniska skäl: det är språket hos det samtida/förhistoriska samhället.

Våldet är den grundläggande karaktären hos det existerande samhället, motsättningar är helt enkelt en konsekvens av kapitalet. Till och med i tider av blomstring och fred förintar kapitalet saker och människor, det lämnar dessutom vissa produktivkrafter oanvända, vilket skapar svält. Det är allmänt känt att bilen skördat fler offer än andra världskriget. Våldet är också ideologiskt: det tvingar människor att tala ett särskilt språk, utplånar lokal historia, påtvingar strängt definierade sexuella vanor. Kapitalet lyckas till och med att mörda de döda det vill säga tidigare generationers arbete, då den struntar i eller förstör den materiella infrastrukturen som den inte kan eller inte vill ha kvar. Kapitalet förstör och förintar kroppar och själar genom att helt enkelt finnas till. Batongen är ett undantag. »Polisstaten» är en del och en produkt av ett mycket mer allmänt system.

Kollektivt motstånd mot kapitalet inbegriper våld som ett medel för att förstöra förtryckande samhällsförhållanden. Eller faktiskt något mer: isolering kan avskaffas i en kollektiv praxis som bland annat är våldsamt. Under revolutionen återuppstår den mänskliga gemenskapen genom våld. Våld är ett medel för att förändra produktionsförhållanden och att använda våld i det syftet är en kollektiv handling. Därför blir våldet ett positivt sätt att säga nej till den samhälleliga organisationen, från det ögonblick då

våldet riktas mot denna organisations rötter.

Vissa individer eller grupper tvingas att organisera det kollektiva användandet av våld för att kunna uppnå sina krav. I dagens Frankrike ställs sällan frågan om användande av våld i radikala aktiviteter. Men den blir alltmer viktig när kampen mot staten, vänstern och extremvænstern tar formen av en öppen konflikt och det blir nödvändigt att själv gripa in praktiskt för att kunna uttrycka och utveckla vissa verksamheter. I Spanien innebär trycket från samhällsförhållandena att våldet ligger närmare, inklusive den väpnade kampen. På det här sättet är vissa »militära» plikter mer tvingande. Men även i detta fall är våldet ett resultat av sociala behov som inte kan tillfredsställas på något annat sätt. Det är därför inte ett resultat av den självbekräftande logiken som man finner i det militära maskineriet som är helt avskärmat från allt socialt liv. För då den väpnade kampen är en produkt av ett socialt behov organiseras kampen av människor som har insett nödvändigheten av att tillgripa våld, och som en följd av detta organiserar och rekryterar andra av den anledningen.

Rörelsen är tvingad att tillgripa våld och organiserar detta våld för att tillfredsställa vissa behov. Självklart leder total improvisation enbart till nederlag när det gäller sådana här företeelser. Men inte heller en grupp som är helt och hållet specialiserad och organiserad för väpnad kamp kommer att nå bättre resultat. Förberedelsen för att använda våld är inte en uppgift för organiserade grupper med exakt det perspektivet: det handlar om band och medel som existerar inom och genom proletariatet. Detta samhälles främling och negation: för att kunna vägra godkänna sina egna villkor, ifrågasätter proletariatet självt de medel som den »proletära erfarenheten» ger det, det vill säga dess sociala existens och dess funktion. Den finner inom sitt eget väsen inte bara delar av sitt eget program utan även de medel som kan förverkliga detta program. På en samhällelig nivå äger den väpnade kampen rum i det nätverk som finns som en konsekvens av proletariatets existens. Förberedelsen för revolten är främst en teorifråga, engagemang i sociala kamper, deltagandet i utveckling av vissa idéer, skapandet av relationer och kontakter etc. Det finns inget behov av att skapa specialiserade militära förband med ett namn och en organisation som skall användas i den väpnade kampen. Varje enskild aktion kan åstadkommas genom samarbete mellan individer och grupper som varken är organisatoriskt uppbyggda eller specialiserade. De skall dessutom bedömas efter sitt innehåll och inte efter sin logik som »militära» grupper. Behovet av en etikett och ett namn innebär att den bevärnade kampens organisa-

tion antar våldet som ett mål i sig istället för som ett medel att tillfredsställa verkliga sociala behov. Den guevarianska logiken med gerillakrigare handlar just om skapandet av en militär del helt utan kontakt med någon social rörelse. När en grupp ser sig som ett frö till en framtida »revolutionär» armé, handlar den utanför proletariatet och i många fall mot det. Den tenderar att förvandlas till en mikromakt, en slags preliminär stat, som står som kandidat för att ersätta det gamla statsmaskineriet.

I Spanien finns det ett direkt samband mellan revolutionär verksamhet och »militär» infrastruktur, eftersom all verksamhet redan från första början kommer i konflikt med statens militära gren (repression av strejker, folksamlingar, demonstrationer och distribuerandet av texter etc.). Nödvändigheten av en militär infrastruktur, alltså en organisering av våldet, är därför självklar. Men det finns ett problem: vilken form av infrastruktur? Enligt vår mening ska denna infrastruktur inte vara ett mål i sig utan borde vara ett verktyg som tillåter realiserandet av andra aktiviteter eftersom det är de som kommer spela den avgörande rollen. När exempelvis en broschyr är tryckt är problemet med den att den skall spridas och inte att fortsätta att ha en »militär» struktur som kan ha varit nödvändig för att föra in den i landet ifrån utlandet. Den revolutionära organisationen organiserar de olika specifika uppdrag som är skälet för dess existens, den finns inte till för sig själv. Dess mål är inte att »kidnappa» kamper för att uppnå att dessa blir en del av vad organisationen har åstadkommit. Tvärtom säkerställer den revolutionära organisationen att dess aktioner teoretiskt och materiellt tillhör alla och att den i ökande utsträckning stödjer de initiativ som inte kommer från den själv och ligger utanför dess kontroll. Politiska organisationer handlar på exakt motsatt sätt. Man borde dessutom lägga till att den förra formen av organisering är mer effektiv mot repression.

Självklart kan det finnas specialiserade kampgrupper, men endast som ett medel i klasskampen. Målet för dessa måste vara det största möjliga uttrycket för de subversiva perspektiven inom de sociala kamperna – vilket inkluderar möjligheten av väpnad kamp inom detta ramverk. Detta utesluter existensen av välorganiserade militära grupper som alltid är redo att rycka ut. De grupper som skapas utanför proletariatet kommer att fortsätta att vara utanför. Organiseringen av organisationen å ena sidan och organiserandet av specifika uppgifter å den andra resulterar i totalt skilda förhållanden inom den sociala rörelsen och arbetarklassen. De spanska revolutionärernas verksamhet var varken inriktad på att skapa ett mi-

litärt maskineri eller på terrorism mot individer eller byggnader, som representerade den existerande samhällsordningen, utan på att åstadkomma en begränsad materiell funktion. Men varje aktivitet upprepar villkoren för dess existens vilket tenderar att bevara den bortom dess gränser och funktion. Desto svagare den sociala rörelsen blir desto mer förvandlas medlen till mål. Därigenom tenderar den illegala väpnade kampen att skapa sin egen logik: nya finansiella dåd, nya orsaker för rån etc. Det enda sättet att undvika denna dynamik är att vara klar med målen för rörelsen. Det är mycket viktigare att skapa grupper av arbetare och utföra bankrån, ifall de tycker detta är nödvändigt, än att organisera ett militärt maskineri.

Det viktigaste kriteriet är varken centralisering eller autonomi: det viktiga ligger i de specifika verksamheternas innehåll. Om kampgrupperna menar att de själva är en konstant och specialiserad del av kampen förlorar de kontakten med alla de sociala kamperna. Det finns delar av proletariatet som kämpar och det finns individer som organiserar sig själva och kanske utför ett bankrån, det är inte fråga om en militär organisation där allt bestäms och utförs. När det är nödvändigt använder den sociala rörelsen våld. Och som en logisk konsekvens [översättarens kommentar: oläsbart ord] de som inte använder det, förklarar det och rättfärdigar det på en teoretisk nivå.

Faran skulle vara att återskapa, under förevändningen att det är praktiskt nödvändigt, en ny typ av professionella revolutionärer som står utanför proletariatet, inte genom att de bidrar med medvetenhet utan genom att de fullföljer en plikt som proletariatet »lämnat till sina egna krafter» inte klarar av att utföra. Härigenom skulle vi återskapa leninismen genom att ersätta proletariatets (till vilka vi tillhör) våldsutövning med aktiviteter av grupper (vare sig dessa är autonoma eller centraliserade) som är sammansatta av våldsspecialister. Den kommunistiska rörelsens historia visar att de grupper som är organiserade utanför proletariatet, oavsett sina goda intentioner, självständiggör sig själva från klasskampen genom att rekrytera andra människor än revolutionära proletärer och agera utifrån sina egna motiv: för pengar, för att framhäva sig själv eller helt enkelt för sin egen överlevnad. Det var detta som hände med bolsjevikerna. Att förstå detta fenomen är en nödvändig förutsättning för en radikal kritik av leninismen.

Revolten förgör människor och varor, men med målet att förstöra ett samhällsförhållande och till den grad att den lyckas. Våld och förintelse är inte identiska. Våld är framför allt beslagtagandet av något med dynamiska medel. Revolutionärt våld är kollektivt beslagtagande. Trots att kommunister behö-

ver förinta sina fiender för att vinna, så innebär den kommunistiska rörelsen att människor får kontrollen över sina liv. De »positivistiska», »rationella» eller »humanitära» uppfattningarna ser inte de verkliga problemen.

Statskapitalister insisterar på maktövertagandet medan huvuduppgiften måste handla om att överta förmågan att handla och att omvandla denna värld och oss själva. Vi behöver inte maktstrukturer utan makten att förändra strukturerna. Dessutom talar de om att beväpna proletariatet utan att sätta samman detta med rörelsens innehåll. Inbördeskrig spelar kapitalets spel när det vänds mot rörelsens innehåll. Problemet är inte att beväpna arbetarna och deras väpnade kamp utan att använda vapnen mot varuförhållandena och staten. Inbördeskriget är inte det absolut goda mot det absolut onda imperialistiska kriget. Ett inbördeskrig kan vara ett helt och hållet kapitalistiskt krig där två fraktioner av den borgerliga staten slåss mot varandra. Kriteriet för att utvärdera det borde vara de produktiva förhållandena och armén: så länge som varuförhållandena och det militära våldet, som upprätthåller dem, triumferar, finns det ingen rörelse som går mot socialt uppror. Vi måste alltid ställa frågan vad gör våldet, vad gör arbetarna även om de är organiserade i miliser. Om de stödjer en makt som upprätthåller kapitalet så är miliserna inget annat än en utvecklad form för att integrera arbetarna i staten. Kriget i Spanien visade på motsättningen mellan två former av kapitalets utveckling, olika varandra men gemensamma i sin antiproletära natur. Så snart som arbetarmiliserna som skapades efter Francos kupp accepterade att integreras i den demokratiska staten mäklade de fred och förberedde sitt dubbla nederlag: gentemot demokratin (krossandet av proletariatet i Barcelona i maj 1937) och sedan gentemot nationalisterna. I det här fallet var den proletära rörelsen än en gång en fråga om innehåll och efter det endast en fråga om form.

Under ickerevolutionära perioder kan radikala grupper ha som en uppgift, bland andra och när den behövs, att organisera våldsamma aktiviteter. Men de kan inte handla som en beväpnad fraktion eller del av proletariatet. Dessa revolutionärer förblir helt enkelt proletärer liksom de andra vilka leds till att gå in i en situation med väpnad kamp som innebär en viss form av illegalitet. Faran är att de ser sig själva som en separat och autonom grupp, dömda att för evigt använda våld. Om de utropar sig som och handlar som specialister på våldsutövande, kommer de att få monopol på våldsutövandet och de kommer att avskilja sig från de verkliga sociala behov som finns i den subversiva rörelsen. De kommer faktiskt inte ens

att uttrycka sina egna behov. I förhållande till resten av proletariatet kommer de att utvecklas till en ny makt som söker erkännande, som ett maskineri som först och främst är militär och först därefter politisk.

Termen »terrorism» kan användas den vida bemärkelsen som användandet av terror: i denna mening är kapitalet till sin natur terroristiskt. I mer inskränkt bemärkelse, som en speciell verksamhet eller ibland som en strategi, är terrorism användandet av våld i de svaga delarna av samhället. När den inte är en integrerande del av en social rörelse leder den till ett våld som är separerat från de samhälleliga förhållandena. I länder med kraftig repression och en skiktad arbetarklass finns det en dynamisk terrorism i städerna, som snart visar sig som konflikten mellan två olika mekanismer: och självklart går segern till staten. På samma sätt ser ofta arbetarna politik som något som inte har med dem att göra, de observerar konflikten mellan staten och terroristerna och räknar liken. I bästa fall känner de moralisk solidaritet. Vi kan faktiskt undra om inte denna konflikt faktiskt hjälper till att bibehålla de sociala problemen som sekundära.

Det finns en risk att medlen förvandlas till mål. Detta är en sanning som inte endast gäller våld. Teori är till exempel ett medel för att förstå och agera mer effektivt men kan reduceras till att bli ett substitut för att agera. Följden av detta fenomen blir dock väldigt allvarligt när det gäller våld. Ingen kan leka med den väpnade kampen. Det finns handlingar, även om vi aldrig kommer döma dem (det är domarnas uppgift), som vi varken kan stödja eller se som bra verksamheter. Kapitalet önskar de radikala minoriteternas självförintelse. Det tvingar vissa revolutionärer att känna att de inte längre står ut och ett sätt att neutralisera dem är att tvinga dem att ta till vapen mot kapitalet. Vi syftar inte på polisprovokatörer utan på ett socialt tryck. I sådana fall kan vi dock inte bara säga att vissa kamrater handlade på detta sätt och det är allt. För en uppgift som den sociala rörelsen, liksom de revolutionära grupperna, har är att organisera motståndet mot dessa påfrestningar. Naturligtvis kan inte teorin åstadkomma allt. Förståelsen av en sak innebär inte att motsvarande praktisk handling kommer att följa. Men teorin är en del av det praktiska handlandet och det kan vi inte ignorera. De som överser med eller vägrar att kritisera några som helst väpnade aktioner hamnar i kapitalets fälla.

Det finns två vanföreställningar. Man anser att våld, eftersom det är mer direkt relaterat till verkligheten, förändrar den mer än exempelvis texter. Men våld kan på samma sätt som texter användas som ett substitut för någon annan form av agerande.

Att vara revolutionär innebär att vara en del av en verklig tendens som försöker omstörta de existerande samhällsförhållandena. Andreas Baader ville inledningsvis väcka det tyska proletariatet men han upptäckte att han var isolerad inte i antal utan socialt. När vi har kommit så här långt måste vi behandla den andra vanföreställningen, den om »massornas» våld. Kriteriet handlar aldrig endast om hur många man är. En liten minoritet kan åstadkomma mycket positiva resultat genom våldsamma aktioner, men bara om den är en del av en social rörelse (något som också gäller ickevåldsaktiviteter). Subversiva aktioner behöver inte söka skydd hos massorna och inte heller försöker de att imponera på dem med speciella handlingar. Oftast syftar de som menar att massornas våld är något bra, medan minoritetens våld något dåligt, på de mekanismer som organiserar massorna, det vill säga de stora partierna och fackföreningarna.

Ju mer samhället slits sönder i motsättningar, ju mer det separerar och särskiljer människor desto större blir behovet av ett annat samhälle.

Våld är revolutionärt och bidrar till att forma ett mänskligt samhälle endast när det attackerar grunderna till det existerande samhället. När våldet endast upprätthåller en illusion av en falsk gemenskap är den kontrarevolutionär och den leder antingen till förintelsen av subversiva grupper eller deras omvandling till nya maktstrukturer.

Dessa observationer är inget annat än ett litet bidrag till en diskussion om problemet och de samlades snabbt ihop med syftet att hjälpa de spanska kamraterna. De som är inlåsta behöver å ena sidan att man belyser deras aktioners revolutionära karaktär och även att pressen får kännedom om deras fall så att tryck kan utövas mot domstolen. Å andra sidan måste den revolutionära rörelsen försvara och förklara deras handlingar. »Revolutionär» hjälp kan inte komma från andra än de subversiva elementen själva. Faktum är att den andra uppgiften är ett villkor för den första, för det är meningslöst att vänta sig att vänstern eller extremvänstern kommer att hjälpa människor som bekämpar dem.

Solidaritet har ingen betydelse annat än i praktisk handling: därför är de vanliga kampanjerna »mot repressionen» oftast reklamaktiviteter för de organisationer som utför dem. Individen kan endast ge sin sympati och organisationerna som specialiserar sig i solidaritet samlar dessa individer utan att göra något. Sådana solidaritetsorganisationer menar att det är tillräckligt för dem att organisera solidaritet. Det är faktiskt rent reaktionärt när de tar avstånd från »skandaler» i den stund när de förmodade skandalerna faktiskt är resultatet av ett fall som lämpligt

nog hamnar utanför kritikens horisont. På så sätt slutar det med att samtidigt som de tar avstånd ifrån och omorganiserar de tydligaste formerna av den sociala repressionen räddar de även förtrycket och moderniserar det.

För att tala klarspråk organiserar den revolutionära rörelsen inte något särskilt stöd. Dess medlemmar – individer eller grupper – hjälper naturligtvis varandra genom deras aktiviteter och ger varandra nödvändig hjälp. Problemet med »stöd» finns endast för dem som är utanför den revolutionära rörelsen. Den subversiva rörelsen stödjer dem som behöver hjälp endast genom att fördjupa sitt agerande, både när det gäller relationer och kontakter och på teorins område.

Det är självklart att när vi kämpar för att en anklagad skall få en »politisk» rättegång så menar vi inte att de »politiska» fångarna är överlägsna de vanliga »kriminella» fångarna. Vi kan i deras kriminalitet känna igen kapitalets extrema tendens att skapa affärsverksamheter utan kapital och återigen visa att de anklagade i Barcelona inte är brottslingar. Detta är dock långt ifrån att påstå att de »politiska» fångarna är överlägsna de »kriminella». Som om någon människa skulle vara viktigare än en annan person bara för att han kunde citera något ur Marx verk! Vi kräver inte att de spanska kamraterna skall bli erkända som politiska fångar av principiella skäl, utan som ett taktiskt medel för att sänka deras straff.